

86.YILDÖNÖMÖNDE KOCATEPE-BÖYÖK TAARRUZ ve ATATÖRK: BİR DEĞERLENDİRME

The 86th Anniversary of Kocatepe-Great Attack and Atatürk: An Evaluation
(Suna KİLİ*)

ÖZET

Böyük Taarruz'un 86. Yıldönümü çerçevesinde, bu "Yıldönümü"nin önemi, Atatürk ve Ordu'nun Türk toplumundaki yeri bu makalede incelenmiştir. Ayrıca "çağdaşlık", "çağdaş olmanın" gereklerine açıklık getirilmeye çalışılmış ve bu bağlamda Türkiye Cumhuriyeti devletinin karşılaştığı önemli iç ve dış sorunlar irdelenmiştir. Bu değerlendirmeler çerçevesinde; özellikle, AB-Türkiye ilişkilerine değinilmiş ve Batı'nın Türkiye Cumhuriyeti'nin bütünlüğüne, Atatürk'ün toplumu toparlayan, bütünlüştiren kültür siyasasına karşı güttüğü siyasalar vurgulanmıştır. Makale'de Türkiye'yi güçlü kılan ve onurlu bir devlet olarak yaşamasını sağlayan siyasaların başarısında Atatürk, Kemalizm ve Türk Ordusu'nun yeri ve işlevi incelenmiştir.

ABSTRACT

On the occasion of the 86th Anniversary of the Great Attack, this article has analyzed the importance of this Anniversary, Atatürk and the Army in Turkish society. Furthermore, attempts have been made to clarify the terms "modernism" and the "conditions of modernity". And in this context, important national and international problems Turkey is currently

* Prof. Dr. Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde Siyaset Bilimi profesörüdür. Prof. Dr. Suna Kili 1981 yılında Atatürk Devrimi: Bir Çağdaşlaşma Modeli kitabıyla "Siyasal Bilim Böyük Ödülü"nü ve yine 1981'de Türk Devrim Tarihi kitabıyla Türk Dil Kurumu Bilim Dil Ödülü'nü almıştır. Prof. Dr. Kili'nin akademik kariyeri boyunca aldığı bir çok ödöl arasında 1992'de Rockefeller Foundation Bellagio Ödülü ve 1992-1993 Akademik Yılı Fulbright Ödülü de bulunmaktadır.

Prof. Dr. Kili 1998 yılında Aydınlanmanın Kadını Ödülü'nü almıştır. Kasım 2001'de İstanbul Üniversitesi'nden Atatürk İlke ve Devrimleri Ödülü'nü almıştır. Yine Kasım 2001'de Türkiye'nin çağdaşlaşma, gelişme ve aydınlanmasına katkılarından ötürü Çağdaş Eğitim Vakfı Ödülü'nü almıştır. Prof. Dr. Kili Mart 2002'de, Almanya'daki "Atatürkçü Düşünceyi Yayma Merkezi"nden Atatürkçü Düşünce İletişim Ödülü'nü almıştır.

Prof. Dr. Kili, Kasım 2003'de ABD, Avrupa ve Türkiye'deki Atatürkçü Düşünce Dernekleri'nden "Akılcı Eğitim Ödülü"nü almıştır. Prof. Dr. Kili, Aralık 2006'da ODTÜ Atatürkçü Düşünce Topluluğu'ndan "Atatürkçü Düşünceye Yaşam Boyu Hizmet Ödülü"nü almıştır.

Prof. Dr. Suna Kili "International Association of Political Science-IPSA" ("Uluslararası Siyasi İlimler Derneği") ve "International Association of Constitutional Law-IACL" ("Uluslararası Anayasa Hukuku Derneği")nin faal üyesidir.

facing have been subjected to scrutiny. And within the context of these evaluations, special attention has been paid to the relations between the EU and Turkey, while focusing upon the policies of the West which are, in the main, negative towards the indivisible integrity of the Turkish state and the integrating cultural policies of Atatürk. This article has also focused upon the role of Atatürk, Kemalism and the Turkish Army in the successful realization of those policies which have enabled the "honourable" existence of the Turkish state.

Ulusların geçmişinde savaşlar vardır, bazıları yenilgi, bazıları yengiyle sonuçlanan savaşlar. Bazılarında ülke topraklarından topraklar kopar gider, bazılarında ülke toprak kazanır, sınırlar genişler, bazıları ulusların sınırlarını haritadan silip götürür. Bunlar dar kapsamlı, dar amaçlı savaşlardır.

Savaşları, ulusal kurtuluş hareketine dönüştüren o savaşların geri kalmışlığı, sömürüyü, bağımlılığı kırma, yok etme, toplumu tümüyle geliştirme, tam bağımsızlaştırma ve çağdaşlaştırma amacıyla başlatılması ve sonuçlandırılmasıdır. 19 Mayıs 1919'la başlayan Türk bağımsızlık hareketi böyle bir savaştır.

26 Ağustos 1922'de düşmana büyük saldırıya geçen Türk ordusu bu savaşın utku (zafer)yla sonuçlanmasını sağlayan son aşamayı başlatmıştır.

Başkomutan Gazi Mustafa Kemal 6 Ağustos 1922'de tüm ordu birliklerine saldırı için son hazırlıkları yapmalarını gizlice bildirmiş, 20 Ağustos'ta Akşehir'deki Batı cephesi yönetim yerine giderek orada Genel Kurmay Başkanı Fevzi (Çakmak) Paşa ve Cephe Komutanı İsmet (İnönü) Paşa ile saldırı (taarruz) planını bir kez daha tüm ayrıntılarıyla gözden geçirmiş; saldırı Yunan birliklerini beklenmedik baskınla çevirme ve yok etme ilkesine göre düzenlenmiştir. Büyük saldırı 26 Ağustos 1922 sabahı saat 5:30'da topçu birliklerinin ateşiyle başlamıştır. Başkomutan Mustafa Kemal o sabah ordularının başında Kocatepe'dedir. Saldırının ilk iki gününde Afyon'un güneyinde 50, doğusunda 30 kilometrelik Yunan cepheleri düşmüş; 28-29 Ağustos günlerinde Yunanlıların en güçlü birlikleri Aslıhanlar yöresinde çevrilmiş; 30 Ağustos günü de Başkomutanın doğrudan yönettiği savaş sonunda düşmanın en güçlü birlikleri yok edilmiştir. Bu savaşlar "Dumlupınar Meydan Savaşı" olarak adlandırılmıştır. 30 Ağustos tarihli Başkomutan Gazi Mustafa Kemal'in doğrudan yönettiği ve düşman birliklerinin yok edilmesiyle sonuçlanan savaşa da "Başkomutanlık Meydan Savaşı" denmiştir.

Bu savaşlarda tüm ulusun, neyi varsa, yedisinden yetmişine, kadınından

erkeğine, malından canına kadar tüm varlığı savaş için ortaya konmuştur. Bu savaşta, generaller, subaylar, astsubaylar, erler yurt görevinin en büyük, en anlamlı örneğini vermiş, bağımsız olmanın bedelini canlarıyla ödemişlerdir. 26 Ağustos'ta başlayan Büyük Taarruz'un 86. Yıldönümünü tüm ulusumuza ve Cumhuriyet Ordusuna kutlu olsun!

Kocatepe-Büyük Taarruz'un 86. Yıldönümünü kutladığımız şu günlerde Atatürk'ün ve Cumhuriyet Ordusu'nun Türk toplumundaki yerlerini bir kez daha değerlendirmek gereğini duyuyorum.

GEÇMİŞTE TÜRK ORDUSU

Yozlaşmış, tutucu, gerici düzenin vurucu gücü konumuna gelmiş Yeniçeri Ocağı'nın 1826 tarihinde II. Mahmud tarafından ortadan kaldırılmasıyla Cumhuriyet kuruluncaya dek kendisiyle çelişki ve savaşım içinde bir yan kuruluşu bulunmayan tek kurum ordu idi. II. Mahmud'un askeri alanda getirdiği yenilikler ordumuzun bir önemli temel niteliğini belirledi. Yeni Ordunun Subay adayları din kökenlilerden (medreselilerden), siyaset ve saltanat kökenlilerden (Enderun) değil halk katmanlarından seçildi. Yeteneğe, beceriye bağlı bir sistemle orduya halk kesiminin çocukları alındı. Ordunun bünyesi halklaştı. "Varlık" değil, "Yetenek" subay kadrosunun oluşumunda geçerli kural oldu. Oysa aynı dönemin Avrupa'sında subay olabilmek için varlıklı, soylu ailelerin çocuğu olmak gerekiyordu. Batı'da subay kadrosu tutucu bir güç oluşturuyordu. Batı kültürünün, Batı gerçeklerinin düşünürü Karl Marx işte bu nedenlerle subay kadrosuna ve bürokrasiye karşıydı.

Kapitülasyonlar ve yanlış siyasalarla ekonomisini, hatta geleceğini Batılı emperyalist ülkelere teslim etmiş olan Osmanlı yönetimi ülkeyi Endüstri Devrimi dışında bıraktı.

Osmanlı devleti kendi ekonomisi olmayan bir konuma düştü. Hal böyle olunca ülkede "ulusal bir sanayi burjuvazisi" ve "işçi kesimi" doğmadı. Ülkedeki bu boşluğu dolduran en önemli kesim subay kadrosu idi. Ordu ilerici kesimin, ilerici gücünü oluşturdu.

Subay kadrosunun çabası ıslâhatlar yaparak Osmanlı İmparatorluğunu düzlüğe çıkartmak, onu yaşatabilmektir. İttihat Terakki, Türkçülüğü benimsemesine karşın, Osmanlı İmparatorluğunu ayakta tutmak istediğinden İslâmcılıktan, Hilâfetten, Osmanlılık'tan vazgeçemiyordu. Bu durum ise birbiriyle çelişki içinde olan kurumlar ve kavramlar kargaşasını doğuruyordu.

Ali Fuad Cebesoy Paşa ile vefatından bir süre önce yaptığım bir görüşmede sınıf arkadaşı Mustafa Kemal hakkında bana şu sözleri söylemişti: "Daha Harbiye yıllarında, Mustafa Kemal İmparatorluk sisteminin iflas ettiğini, güçlü devletlerin ulusal devletlerini kurmuş olduklarını ve bizim de sistemimizi yenilememiz gerektiğini söylerdi. Hala İmparatorluğu yaşatmayı amaç edinen bizler ona 'Hayalci' derdik. Olaylar öyle gösterdi ki, esas 'hayalciler' bizlermiş".

Kurtuluş Savaşının utkuyla sonuçlanması ile kurulan Cumhuriyet'le birlikte Ordu yeniliğe, ilericiliğe açık olma özelliğini daha da ileriye taşıdı. Yarım "İslâhat" anlayışını geride bıraktı. Tüm çağdaşlaşmaya benimsedi. Cumhuriyeti ve Cumhuriyet'in laik otoritesini dıştaki ve içteki düşmanlara karşı korumak başlıca görevlerinden biri oldu.

Yineleyelim, böylesine bir eğitim ve toplumsal geçmişi olan ve bu gün tam anlamıyla çağdaş bir eğitimle yetiştirilen Türk ordusu ulusallığını yitirmeden yeniliğe açık olma, dünyadaki gelişmeleri yakından izleme geleneğini geliştirmiştir. Örneğin, ilk düzeltim(İslâhat) çabaları aşamasında ordu Osmanlı İmparatorluğunu ayakta tutmaya yönelmiştir. Sonraları ulusal bilincin yeşermesine olanak vermeyen Osmanlı ve devrini tamamlamış bir İmparatorluğu ayakta tutma girişimlerinden uzaklaşıp ulus-devleti, Cumhuriyeti benimsemiş ve Cumhuriyet otoritesinin ulusal ve laik temele oturtulması doğrultusunda çaba göstererek tüm çağdaşlığın yanında yer almıştır. Cumhuriyet ordusu, Türk ulusunun, Türkiye Cumhuriyeti devletinin sürekliliğine, gönencine, devinimine bağlılığını akılcı bir yaklaşımla sürdürmüş ve sürdürmektedir.

Böylesine bir eğitimi ve geçmişi olan, özelliklerini yıllar içinde geliştiren, ülkenin her yöresinden, tüm toplumsal katmanlardan gelen akılcı, ilerici Türk ordusunun ülkemizin çağdaşlaşma atılımlarında geçmişte ve bugün çok önemli bir yeri vardır.

Eğer tarihsel, siyasal ve toplumsal gerçeklerimizi yansız olarak incelersek Cumhuriyet ordusunun özel niteliklerini ve toplumumuzdaki konumunu daha iyi anlarız. Başka ülkelerin tarihsel, siyasal ve toplumsal gerçeklerinden yola çıkarak bizim ordumuzu insafsızca eleştirenler bilimsel değildir. Örneğin, Marks'ın orduya karşı olmasını o yıllardaki Almanya'da subay kadrosunun soylu, özellikle toprak sahibi sınıfın çocuklarından oluşması ve tutucu siyasal görüşleri savunmalarında aramak gerekir. Oysa bizde ordumuzun yapısı temelde halk çocuklarına dayanmaktadır ve ordumuz ilericiyi, çağdaşlığın yanında yer almaktadır. Evrensel değerlerin yanı sıra bir ülke kendi özelliklerini göz ardı edemez, etmemelidir.

ATATÜRK, TÜRK ORDUSU ve BUGÜNKÜ TÜRKİYE

Büyük Taarruz'un utkuyla sonuçlanması Atatürk'ün önderliğinde toplumun ve devletin çağdaşlaşmaya yönelmesinin önünü açmıştır. Lozan ve Cumhuriyet'in ilânı ile de bu ulusal çağdaşlaşma Devrimi'nin hukuksal dayanağı oluşmuştur. Bu bağlamda göz ardı edilmemesi gereken bilimsel gerçek de şudur:

Ulusçuluk, ulus devlet kurma, ulusal bir siyasa gütmeye çağdaşlaşmanın ön koşuludur. Batı ülkeleri de çağdaşlaşma çabalarında geleneksel toplumdaki çağdaş topluma geçerken uluslaşma, ulus devlet kurma çabasına girmişlerdir. Unutmamak gerekir ki, bir toplum çağdaş bir toplum, bir devlet çağdaş bir devlet olarak yaşamak istiyorsa onun siyasal kurumları ve çalışmaları bu gereklere uymak zorundadır. Tarihsel imparatorlukların, kabilelerin, ümmetçilik anlayışının güttüğü siyasa, yerini etken bir ulus devlet olma olanaklarını yaratacak siyasaya bırakmak zorundadır. Çağdaşlaşma biçimsel yönden ulus devlet durumuna gelen toplumların gerçekten ulus devlet konumuna dönüşmeleridir. Demek oluyor ki, çağdaşlaşmanın "ön koşul"larından biri devlet kurumları çerçevesinde ulusçu bir siyasanın güdülmesidir. Ulus-devlet aşamasına gelememiş bir toplumun gerçekten çağdaşlaşması olanak dışıdır.

Kurtuluş Savaşı'na devrini tamamlamış, çağdışı kalmış bir imparatorluğu kurtarmak için değil, öz yurdun sınırları içinde bağımsız bir Türk devleti kurmak için girişilmiştir.

Cumhuriyet kurulduktan sonra girilen devrim atılımları çağdaş ve ulusal Türk devletinin gelişmesi için gerekli kurumları, kavramları, değerler sistemini getirmiş, çağdaşlaşma ile uzlaşmayan geleneksel toplumun kavram ve kurumları ortadan kaldırılmıştır: Osmanlı İmparatorluğu yerine ulusal Türk devleti; Osmanlılık yerine ulusçuluk; ümmet yerine ulus; dincilik yerine laiklik benimsenmiş ve gerçekleştirilmiştir. Atatürk Devrimi'nin amacı uluslaştırulmasını sağlamak, ulusal Türk devletini kurmak ve çağdaşlaştırmaktır. Altı ilke de bu Devrimi yönlendiren değerler sistemidir.

Etnik bölünmeler, etnik ve siyasal amaçlı dinsel düşünceler ve bu bağlamda etnik kimlik ve dinsel kimlik feodal düzenin özellikleridir. Siyasal amaçlı İslâm'da ulus bilinci yoktur; cemaat ve ümmet anlayışı egemendir. Etnik amaçlı düşünce ise bölücü bir işlev görmektedir. Atatürk, Yugoslavya'da Tito'nun yaptığının tam aksini, "ayrılıkları" değil, "benzerlikleri" kurumsallaştırmıştır. Atatürk ulusal kimlik bilincini yaşamış ve yaşamakta olan "ortak tarih", "ortak kültür" ve "Türk milliyeti mensubiyetine" dayandırmıştır.

Büyük Taarruz'un utkuyla sonuçlanması Atatürk'e ulusal devrim modelini uygulama olanağı vermiştir. Bu aşamada Devrim'in düşünsel yapısı Kemalizm, Atatürkcülük oluşum sürecine girmiştir.

Kemalizm 1920 Devrimi'nin düşün akımıdır. Bu düşün akımı ulusal kurtuluş eylemini ve aynı zamanda Türk toplumunun hızlı ve köklü değişmesini öngören Atatürk Devrimi'ni kapsar. Kemalizm Türk Aydınlanmasını başlatan Atatürk Devrimi'nin düşün akımıdır.

Kemalizm bir düşün akımı olarak Cumhuriyet yıllarında geliştirilmiştir. Ancak Milli Mücadele'nin bazı temel ve belirgin kavramları sonradan Kemalizm'in bir parçası olmuştur. Bu düşün akımına kuramsal çalışmalardan çok eylem ve olaylar ilk yıllardaki gelişmesine yön vermiştir. Kurtuluş Savaşı, Atatürk Devrimleri, gerici güçlerle uğraşlar, bu düşün akımının ilk yıllardaki gelişmesinin kaynaklarını oluşturmuşlardır. Bununla birlikte Atatürk ve yakın arkadaşlarının bağlı oldukları, olayları onlara göre değerlendirdikleri, onlar uğruna eyleme geçtikleri temel siyasal görüş ve inançları da vardı. Bunları şöyle sıralayabiliriz: tam bağımsızlık ilkesini benimseme, tüm çağdaşlaşmayı amaç edinme, Türk ulusçuluğunun bilincine varma, ve Türk devletinin ulusal kimliğini geleneksel Osmanlı İmparatorluğu'ndan modern Türkiye Cumhuriyeti'ne dönüştürmeyi sağlama, ve yeni rejimi ulusal egemenlik kavramına dayatma. Gerçekten, bu düşün akımının ilk geliştirilen kavramları da bunlar olmuştur:ulusal egemenlik, ulusçuluk, halkçılık ve cumhuriyetçilik. Gerçi Kurtuluş Savaşı döneminde Atatürk tarafından "cumhuriyetçilik" sözcüğü açıkça gündeme getirilmemiştir. Ancak 1921 Anayasa'sının "halkın kayıtsız şartsız egemenliği"ne dayatılmasıyla "cumhuriyetçi" düşüncenin en temel kavramlardan biri benimsenmiş oluyordu.Bu bağlamda, Atatürk Devrim sürecinde Türk Ordusunun konumunu kısaca değerlendirmek yararlı olacaktır.

Atatürk döneminde ordu siyasetin dışında kaldı. Cumhuriyeti korumak ve kollamak görevini rejimi korumak doğrultusunda kullanması gerekmedi. Çünkü siyasal yaşama egemen olan güç, Meclis ve o Meclis'in milletvekilleri ilerici ve ulusal devrimciydiler Meclis, Cumhuriyet'in laik otoritesinin ve ülkenin bölünmez bütünlüğünün bilincinde ve kararlılığında idi. Ve o Meclis kalkınmamızı, çağdaşlaşmamızı özde kendimize, kendi gücümüze, kendi çalışkanlığımıza ve kendi insanımıza dayandırıyordu.

Tam anlamıyla çağdaş bir eğitimle yetiştirilen Türk Ordusu, ulusallığını yitirmeden yeniliğe açık olma, dünyadaki gelişmeleri yakından izleme geleneğini geliştirmiştir.

Her kurumda olabileceği gibi zaman zaman bazı olumsuz girişimlere karşın, Türk Ordusu bu olumsuzlukları kendi iç dinamiği içinde düzelten,

kendisini iyi denetleyen, çağla birlikte gelişmeye özen gösteren bir özelliğe sahiptir.

Türk Ordusunun benimsediği düşünsel çizgi Atatürk'ün benimsediği ulusal-devrimci çizgidir. Bilimin, aklın öngördüğü çizgi de budur.

Türkiye bugün çok önemli sorunlarla karşı karşıyadır. Bu sorunların çözümü ve çözüm biçimi ülkemizin yarınlarını derinden etkileyecektir. Bu sorunların bazılarını sıralayalım: Azınlıklar; Ege; Kıbrıs, Patrikhane; sözde soykırım iddiaları; terör ve Cumhuriyet rejimine yönelik saldırılar. Karşılaştığımız tüm bu sorunların kökeninde Batı'nın-AB ülkelerinin ve ABD'nin "parmağı" vardır. Devletimiz, ulusumuz ve Ordumuz Batı'ya karşı değildir. Batı'yla pek çok ortak değere bağlıyız. Ancak Batı'nın bizi bölme, sömürme ve zayıflatma girişimlerine karşıyız. AB ve ABD Türkiye'nin gücünü, potansiyelini biliyor. Onun için aşağıda kısaca inceleyeceğimiz sorunları yaratarak Türkiye'yi, onların deyimiyle, "controllable instability"("kontrol edilebilir bir istikrarsızlık") içinde tutmak istiyor.

Batı son yıllarda, Lozan Barış Anlaşması'nı ihlal etme girişimi olan Rum Ortodoks Patriği'ne ekümenlik-evrensellik tanımını kabul ettirmek ve "Fener"i "Vatikan" benzeri bir konuma getirme çabası içindedir. Batı, yine Lozan Antlaşması'nın ihlali olan ve bizi bölmeye yönelik kendi görüşüne göre azınlık olarak tanımladığı, örneğin Alevi'lere,

Kürtlere azınlık statüsü getirme çabası içindedir. Oysa Lozan Antlaşması Türkiye'de yalnızca "gayrimüslim cemaatleri" azınlık olarak kabul etmiştir. Bu, Cumhuriyet kurulduğundan bu yana "birleştirici" bir öge olan "yurttaşlık" bilincini zayıflatmak girişimidir. Atatürkçü görüş ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü ilkesinden ödün vermez ve "yurttaşlık" olgusunun en yüksek bir değer olduğunu vurgular. Batı'nın Türkiye için öngördüğü durum böyle iken Batılı devletler kendi ülkelerindeki "azınlık" değerlendirmelerine karşı çıkmaktadırlar. Örneğin Avrupa Konseyi'nin "Irçılık ve Hoşgörüsüzlüğe Karşı Avrupa Komisyonu"(ECRI)nun Fransa'dan etnik kökene dayalı istatistik istemini, Fransız hükümeti Şubat 2005'te verdiği yanıtla reddetmiştir. Fransa özetle şöyle demiştir: "Etnik kimlik temelinde istatistik verilerinin toplanması bireyleri şu ya da bu etnik gruba bağlılıklarıyla ayırmaya dayalı bir vatandaşlık anlayışı olacaktır. Böyle bir işlem Fransa'da uygulanamaz. Azınlık kavramı bölünmezlik ve birlik ilkelerimize aykırıdır. Fransa bölünmez, laik, demokratik ve sosyal bir cumhuriyettir". Oysa Batı, Türkiye'nin "bütünlüğünü", Atatürk'ün "ortak kültür" ve "tek bir toplum" anlayışını hedef almıştır.

AB üyeliğine kabul için Türkiye Kıbrıs, Ege, Güneydoğu, Dicle-Fırat yöresi ile ilgili haksız ve aleyhine alınabilecek kararlara evet demeye, Pontus ve

sözde Ermeni soykırım iddialarını kabul etmeye zorlanmaktadır. AB bu girişimleri ile Yunanistan'ın Ege ve Pontus hayaline kısacası, "megola idea"sına yardım etmekte ve sözde soykırım iddialarının gerisinde yatan Doğu illerimizin bazılarında Ermeni istemlerini desteklemektedir.

Batı, terör konusunda çifte standart uygulamaktadır. Batı kendisine yönelik terörist saldırılara karşı geniş çaplı bir dayanışmaya giderken, terör nedeniyle otuz bin üstünde yurttaşını yitirmiş Türkiye'ye yeterli destek vermemekte ve Türkiye'nin bu doğrultuda yapacağı hareketlere kısıtlama getirmektedir.

AB, üyeliğe kabul edilmemiz için hiç bir üye ya da aday ülkeninkiyle kıyaslanamayacak sertlikte isteklerde bulunmaktadır. AB ile yapılacak müzakereler "ucu açık" müzakerelerdir. Öte yandan, AB, Türkiye'ye ağır ekonomik bedeller ödetmekte olan "Gümrük Birliği" anlaşmasını AB'nin tüm yeni üyelerine de açmamızı istemektedir.

AB, Türkiye'yi bekleme odasında tutarak Türkiye'yi güçlü kılan öğeleri zayıflatmak amacındadır. AB ulusal değerlerimize saldırmaktadır. AB Atatürkçülükten, Kemalizm'den vazgeçmemizi istemektedir. Ordu gibi Atatürkçü kurumları, ulusal bir

politika güderek, haksız istemlere "hayır" diyebilen kurumların ülkemizde etkisini en aza indirmeyi amaçlamaktadır. AB üyeleri askerin Türk tarihindeki ve Cumhuriyetin kuruluşundaki rolünü anlamamıştır ya da anlamak istememektedirler. Türk Ordusu'nun toplumdaki rolünü zayıflatmak Türkiye Cumhuriyeti'ni iç ve dış düşmanlara karşı da zayıflatmak olduğu bir gerçektir. Türk Ordusu siyasal iktidara "talip olma" gibi bir özlem içinde değildir. Ancak Ordumuzun ödün vermediği bir görev anlayışı vardır. O da ülkemizin bağımsızlığını, bütünlüğünü, dirlik ve düzenini korumak; çağdaş uygarlık düzeyine ulaşma atılımlarımızı engelleyen her türlü girişimin oyununu bozmak. Türkiye yaşamsal çıkarlarından ödün vermeden, "onurlu bir devlet" olarak AB'ye üye olmalıdır. Türk Ordusu, kendini ulusunun, devletinin gücünü, "onurunu" korumaya adanmış bir kurumdur.

Türk Ordusu "maceracı" değildir. Cesurdur. Ciddidir. Tutarlıdır. Türk Ordusu ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğümüzden, Cumhuriyet otoritesinin laik temelinden ve çağdaşlaşma kararlılığımızdan vazgeçmeden dünyaya açık, yenilikleri izleyen ve uygulayan bir kurumdur. Atatürk Devrimi'nin sürekliliğini hiçbir kurum Türk Ordusu kadar simgeleyememektedir.

Yineleyelim: Ordumuz demokrasi düşmanı değildir. Ancak Cumhuriyet Ordusu, ülkesi ve milletiyle bölünmez bütün olan Türkiye'yi yıkmak, bu bütünlüğü parçalamak isteyenler için Demokles'in kılıcı, özgür, bölünmez,

laik Türkiye Cumhuriyeti devleti'nin koruyucusu ve güvencesidir.

Yukarda Türk Ordusuyla ilgili belirttiğim özellikler ülkemiz insanının büyük çoğunluğunun paylaştığı bir uygarlık anlayışıdır.

Büyük Taarruz'un 86. Yıldönümü tüm ulusumuza ve Cumhuriyet Kurumlarına, Cumhuriyet Ordusu'na kutlu olsun. Yüce Mustafa Kemal Atatürk'ü ve aziz şehitlerimizi sevgiyle, saygıyla ve minnetle bir kez daha anıyoruz.

KAYNAKÇA

BOZKURT, Mahmut Esat. (2003), Atatürk İhtilali. Tüpraş Yayını.

EISENSTADT, S.N. (1978), Revolution and the Transformation of Societies: A Comparative Study of Civilizations (Devrim ve Toplumların Değişimi: Uygarlıkların Karşılaştırılması bir İncelemesi). New York: The Free Press,.

KİLİ, Suna. (2008), Türk Devrim Tarihi, 12. baskı. İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları.

_____. (2008), The Atatürk Revolution: A Paradigm Of Modernization.4th Ed. İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınlar,.

_____. (2006), Atatürk Devrimi: Bir Çağdaşlaşma Modeli. 10. baskı. İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları,.

_____. GÖZÜBÜYÜK, Şeref. (2006), Türk Anayasa Metinleri:Sened-i İttifaktan Günümüze. İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları,.

_____. (2006), "Kimlik Sorunsalı", Türk Kültürü ve Kimliği. İstanbul Kültür Üniversitesi Yayını. İstanbul:Mas Matbaacılık A.Ş, s. 22-37.

_____. (2006), "Ulusal Gücün Ögeleri Açısından Atatürk Döneminin Bir Değerlendirmesi", Cumhuriyet'in 80. Yıldönümü Armağanı, ADD Mersin Şubesi Yayını.

_____. (2002), "Sunuş" ve "Cumhuriyet, Atatürkçülük ve Küreselleşme", Cumhuriyet ve Küreselleşme, T.C. Kültür Bakanlığı Yayını, s. IX-XVI ve 177-199.

_____. (1995), "Modernity and Tradition:Dilemmas of Political Education In Developing Countries("Çağdaşlık ve Gelenek:Gelişmekte Olan Ülkelerde Siyasal Eğitim Çıkmazları"), Aspects of Globalization and Internationalization of Political Education. Ed.: Bernhard Claussen.(Eğitimin Küreselleşme Ve Uluslararası Yönleri). Hamburg:Kramer, s. 102-114.

_____. "Kemalism In Contemporary Turkey", (Çağdaş Türkiye'de Kemalizm) International Political Science Review, I, No.3, s. 381-404.

LERNER, Daniel. (1958), The Passing of Traditional Society (Geleneksel Toplumun Sona Erişi). Glencoe, Illinois,.

Türkiye İş Bankası. (1983), Uluslararası Atatürk Sempozyumu: (17-22 Mayıs 1981) Bildiriler ve Tartışmalar, İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları.